

РЕШЕНИЕ

№ 693

гр. София, 09.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 73 състав,
в публично заседание на 27.01.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елеонора Попова

при участието на секретаря Кристина Българиева, като разгледа дело номер **6572** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145– чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на Р. Г. С. срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ПАМ/ № 20-4332-003251/28.05.2020г., издадена от полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с която на С. е наложена ПАМ по чл. 171, т. 2а, б. „а“ ЗДвП– прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца. Жалбоподателят релевира доводи за незаконосъобразност на приложената принудителна административна мярка. Моли съда да бъде отменена наложената принудителна мярка.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, чрез процесуален представител поддържа жалбата и моли да бъде уважена. Твърди, че в случая административният орган не е направил достатъчно, за да установи обективната истина, а именно да подкрепи изложеното в АУАН и да събере доказателства, което е съществено нарушение на административнопроизводствените правила, тъй като засяга правото на защита на С.. Не са събрани доказателства за вината на същата. Претендира разноси по делото, съгласно списък. Подробни аргументи развива в писмени бележки.

Ответникът– полицейски инспектор към отдел "Пътна полиция" – СДВР, редовно призован, не изпраща представител.

Софийска градска прокуратура не изпраща представител, не изразява становище по

жалбата.

Съдът, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

На 22.05.2020 г. около 13.40 ч. в [населено място], по [улица] след спирка на МГТ К. село, с посока на движение от [улица] към [улица], е установено, че К. В. И. управлявал лек автомобил „С. Ф.“, с регистрационен [рег.номер на МПС], собственост на Р. Г. С.. При паркиране на автомобила била извършена проверка на водача- К. В. И., който не представил свидетелство за управление на МПС. Същият бил лишен от право да управлява МПС по съдебен ред, за което му бил съставен АУАН серия ГА № 127787 от 22.05.2020 г. от младши автоконтрольор ОПП- СДВР за нарушение на чл. 150 от ЗДВП и чл.6, т.1 ЗДВП. Въз основа на акта на И. е издадено НП №20-4332-010163/19.06.2020г. /л.19/.

Въз основа на АУАН серия ГА № 127787 от 22.05.2020 г. е издадена от полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР оспорената Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ПАМ/ № 20-4332-003251/28.05.2020г., с която на Р. С.- собственик на „С. Ф.“, с рег. [рег.номер на МПС], чието МПС е управлявано от К. В. И., е наложена ПАМ по чл. 171, т. 2а, б. „а“ ЗДВП– прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца.

По делото е приета административната преписка.

Видно от приложеното и прието в препис протоколно определение от 03.10.2019 г., по НОХД №11143 по описа за 2019г. на СРС, /л.21,22/, със същото е одобрено споразумение за прекратяване на наказателно производство, по което подсъдим е бил К. В. И., като към определеното му наказание е присъединено изцяло и наказание „Лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 1/една/ година.

Приложени от страна на жалбоподателя са и Епикриза на ВМА-МБАЛ С., Първа клиника по коремна хирургия /л.8-10/, видно от която С. С. С. е постъпил на 23.05.2020 г. и е изписан на 01.06.2020г., като в същата епикриза са отразени лабораторни изследвания от 22.05.2020 г., приложени по делото, както и е прието заверено копие от СУМПС на С. С. С..

От събраните по делото гласни доказателствени средства, чрез разпит на свидетеля С. С. С. се установява, че на 22.05.2020 г. с К. пътували към ВМА, тъй като С. имал болки в корема. Свидетелят сочи, че там нямало къде да спре, за това паркирал автомобила малко по- нагоре, след което хванал трамвай № 5 и отишъл във ВМА. Същият е категоричен, че майка му предоставила автомобила на него, а не на К., като и той самия не го е предоставял за управление на К.. Свидетелят твърди, че К. останал само да пази автомобила, защото в център около ВМА било зона. След това К. му се обадил и му казал, че имало проблем, че колата е била паркирана там и С. му отговорил, че не може да се премести МПС-то в момента, защото бил в спешното. К. му съобщил още, че са му искали документите на автомобила и св. С. му казал да ги даде. Свидетелят С. заявява: „К. не е местил колата. К. беше извън автомобила. Ключът от колата беше в К.. Той като ми звънна, тогава разбрах, че има проблем. Не познавам лица с имената Б. Г. и М. З.“.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, от легитимирано лице по чл. 147, ал. 1 от АПК и срещу подлежащ на оспорване административен акт, поради което жалбата е процесуално допустима.

Жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните правни съображения:

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган, съгласно представената заповед № 513з-1618 от 26.02.2018 г., Заповед №81213-1496/06.12.2016 г., Заповед №81213-1524/09.12.2016 г., Заповед №513з-8641/28.11.2019 г., и е в предвидената в закона писмена форма.

Съгласно чл. 171, ал.1 от ЗДвП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат принудителни административни мерки, като в т.2а от същия закон е визирана хипотезата на прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство на собственик, който управлява моторно превозно средство: без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства – за срок от 6 месеца до една година.

В конкретния случай в процесната заповед е посочено, че автомобила, собственост на жалбоподателя е управляван от К. И. - лишен от право да управлява МПС по съдебен ред, за което му е съставен АУАН. Под "съответно свидетелство за управление" законодателят има предвид според настоящата инстанция имплицитно включено значението на "нормативно изискуемото, валидно за съответната категория МПС свидетелство за управление", което покрива всички възможни хипотези– водачът никога не е разполагал със свидетелство, то му е било отнето или е притежавал такова, но срокът му на валидност е изтекъл. Безспорно водачът не е предоставил на органите свидетелство за управление, като видно от протоколно определение от 03.10.2019 г., по НОХД №11143 по описа за 2019г. на СРС, с което е одобрено споразумение за прекратяване на наказателно производство, към наложеното на подсъдимия К. В. И. наказание е присъединено изцяло и наказание „Лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 1/една/ година.

Предвид това съдът намира, че е налице основание за налагане на ПАМ. Неоснователен е довода на жалбоподателката, че доколкото тя не е предоставила автомобила си на К. И., а на нейния син /св. С. С./, който също не го е предоставил на И., и последният изобщо не го е управлявал, то не следвало да ѝ се налага ПАМ. В случая обаче по делото се установи, че К. И. е управлявал- паркирал лек автомобил „С. Ф.“, с регистрационен [рег.номер на МПС], собственост на Р. Г. С., след като е бил лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен ред, за което му е съставен АУАН. При това положение е ирелевантно дали МПС-то е било предоставено пряко от жалбоподателката на И. или от лицето, на което тя го е предоставила, а именно св. С. С..

Спазен е и принципа на съразмерност на ПАМ, като съответно на тежестта и спецификата на всеки отделен случай срокът на мярката може да варира във времеви период от 6 до 12 месеца. В случая е определена мярка на минимума, поради което

липсата на изрични мотиви относно срока не е съществен пропуск.

В този смисъл оспореният административен акт се явява постановен при правилно приложение на материалния закон.

Мотивиран от изложеното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд - София град, Трето отделение, 73-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Р. Г. С. срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ПАМ/ № 20-4332-003251/28.05.2020г., издадена от полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР.

Решението не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: